

Detectivii timpului

Volumul 9

Cleopatra și mușcătura cobrei

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Cuprins

Păianjenul 9

Bărbatul de pe schelă 20

Papirusul misterios 40

Crocodilul 55

Suspiciunea 66

Cobra 72

Bărbatul fără nume 78

Drum înfundat 92

Un oraș în clocot 100

Kija și acțiunea ei specială 109

Scorpionul 114

Absolut mortal 126

Lumina 137

Se păstrează un mister 149

Cleopatra, regina enigmatică de pe Nil 153

Glosar 159

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatică pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală Tempus, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor

Responsabil să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănuși în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

Păianjenul

Iată! Se apropia momentul! Kim se holba înainte, în direcția profesoarei. Imtraud Wellenberg Öttenbröck, o femeie pe la cincizeci de ani, cu ochelari fără rame și tunsă bob, tocmai le predă elevilor biologie. Acum învățau despre diferitele specii de șerpi. Însă ceea ce cobora de pe tavan pe umărul stâng al profesoarei nu era garantat un șarpe, ci un păianjen destul de mare.

Kim se bucura deja gândindu-se la momentul în care profesoara va descoperi păianjenul. Oare va țipa sau va leșina? Lui Kim nu-i plăcea prea mult doamna Wellenberg Öttenbröck, pentru că la un moment dat a uitat să mai râdă și pe deasupra pune și note proaste. Și Leon, și Julian, care erau în aceeași clasă cu Kim, aveau alți profesori preferați.

Acum păianjenul era la doar câțiva centimetri distanță de umărul profesoarei. Curând avea să fie distractiv! Kim se uită către Leon și Julian.

Amândoi rânjeau. Cu siguranță, descoperiseră și ei gângania. Imtraud Wellenberg Öttenbröck arăta în stânga, spre tablă, în timp ce vorbea – și se uita fix la păianjenul care se bălăngănea la doar câțiva centimetri de nasul ei.

Kim își ținea respirația. Dar spre dezamăgirea ei, nu urmă niciun țipăt. Pe când chicotelile din clasă deveniră tot mai zgomotoase, doamna Wellenberg Öttenbröck luă păianjenul în mână, deschise geamul și-l aruncă afară. Foarte degajată, fără ca măcar să clipească.

– Bun, am rezolvat-o și pe asta, spuse profesoara relaxată. Să continuăm cu textul. Știați că....

Kim asculta doar pe jumătate. Erau materii care o interesau mai mult decât biologia. Pe de altă parte, Imtraud Wellenberg Öttenbröck era una dintre profesoarele care aveau cu precădere obiceiul să dea teste neanunțate. Și din această cauză era mereu indicat să urmărești lecția cu atenție. Kim oftă ușor și încercă să se concentreze asupra cuvintelor profesoarei.

– Să trecem acum la *cobra egipteană*, spuse profesoara. Un animal deosebit din specia cobrelor. Pentru că acest animal era considerat sfânt de

către vechii egipteni. Uitați-vă la poza de pe pagina patruzeci și șase din carte.

Kim devenise acum foarte atentă. Vechii egipteni? Își aducea prea bine aminte de aventura ei la *regina Hatshepsut*. Regina de odinioară de pe Nil purta pe frunte, ca simbol al puterii, o panglică împodobită cu o cobră egipteană! Deschise repede cartea și văzu un șarpe maro-închis, care stătea într-o poziție amenințătoare și ținea gâtul ridicat.

– Lungimea cobrei egiptene ajunge până la doi metri și jumătate, iar pentru a se hrăni, aceasta vânează noaptea țestoase și păsări. Mușcătura sa este foarte veninoasă. Da, Kim?

– Am citit că mușcătura cobrei egiptene este mortală, spuse Kim, care ridicase mâna. N-a murit și faimoasa regină Cleopatra tot din cauza mușcăturii unui asemenea șarpe?

Profesoara dădu din cap.

– Nu, asta este foarte puțin probabil. Mușcătura cobrei egiptene este într-adevăr foarte periculoasă, însă mortală nu este decât foarte rar. Cunoscut și eu povestea, desigur. Potrivit legendei, Cleopatra a VII-a s-a lăsat mușcată de o cobră egipteană, cu

gândul de a se sinucide. Însă sunt aproape sigură că povestea asta nu e adevărată.

Kim se uită surprinsă spre Leon și Julian. Prietenii ei păreau șocați.

Dacă n-a fost mușcătura șarpelui, atunci ce a fost? Cum a murit de fapt Cleopatra?

Asta era o chestiune căreia trebuiau să-i dea de cap neapărat!

– Băieți, ce ziceți de o mică vizită la bibliotecă? întrebă Kim în timp ce mergeau de la școală spre casă. Trebuie să existe vreo carte în care să scrie ce s-a întâmplat atunci cu adevărat!

– Cu mare plăcere! răspunse Julian. Nici eu nu cunosc decât varianta sinuciderii prin mușcătura cobrei. După teme, am putea să ne întâlnim la bibliotecă. Nu-i așa, Leon?

– Sigur, și eu mă alătur, spuse băiatul cel pistruiat.

Biblioteca din străvechea mănăstire benedictină Sfântul Bartolomeu se afla pustie în fața lor. Ca de obicei, prietenii aleseseră pentru vizita lor o oră la care biblioteca era închisă, ca să fie siguri că nu vor fi deranjați. În definitiv, Julian avea o cheie. Copiii erau însoțiți de o pisică drăgălașă cu

ochi de-un verde smarald. Kija se lingusea pe la picioarele lui Kim, încercând să prindă un ghem pe care fetița îl balansa pe dinaintea ei.

În scurt timp, Julian, Leon și Kim începură să caute informații despre Cleopatra a VII-a. Răsfoiră mai multe cărți și căutară pe internet.

– Povestea despre mușcătura cobrei provine din scrierile lui *Plutarh*, citi cu voce tare Leon, care stătea ghemuit în fața unui calculator și care găsi răspunsul cu ajutorul unui motor de căutare. Plutarh a fost un scriitor. În orice caz, a scris acest text la o sută de ani după moartea Cleopatrei. Sursa lui era un bunic, care cunoștea un doctor, care la rândul său era prieten cu un bucătar de la curtea regală pe vremea când a murit Cleopatra. Și acest bucătar ar fi istorisit despre mușcătura cobrei. Mda, într-adevăr, toată povestea asta nu pare foarte credibilă...

– Într-adevăr, îl aprobă Kim.

Se așează la masa ei și se adânci într-o carte de specialitate, în timp ce Kija o împingea cu boticul, privind insistent spre ghem.

– Ne jucăm mai târziu, promit, spuse Kim și lăsa privirea să se plimbe pe paginile din fața ei. În

scurt timp, găsi un paragraf interesant și citi cu voce tare: Cleopatra a VII-a s-a sinucis la data de 12 august anul 30 înainte de Hristos, în *Alexandria*, orașul în care aceasta a domnit.

– Alexandria? interveni Julian. Acolo se află farul acela faimos. Cum se numea oare?

Kim răsfoi în cartea ei.

– *Pharos!* exclamă în sfârșit și le arată lui Julian și Leon o imagine.

Farul impunător arăta mai degrabă ca un bloc.

– Dar tot în Alexandria se aflau *Museion*, cunoscuta bibliotecă cu cel puțin cinci sute de mii de suluri de papyrus și scrieri, precum și un palat impresionant și, lângă palat, un templu pentru zeița preferată a Cleopatrei, *Isis*. Uau, farul avea o înălțime de aproximativ o sută treizeci și cinci de metri și era una dintre cele șapte minuni ale lumii! exclamă fata. Era împodobit cu statui reprezentând zeități grecești. În definitiv, Alexandria a fost întemeiată de un grec, și anume *Alexandru cel Mare*. El a fost cel care i-a alungat pe persani din Egipt. După moartea lui Alexandru, unul dintre generații săi, pe nume *Ptolemeu I*, a preluat conducerea Alexandriei și a fondat *dinastia Ptolemeică*.